

Npr. Šimek zdôrazňoval slová mjr. Hanka. Pýtal som sa, prečo ma všia klamal. Oni mi odpovedali, že mi chcel pomôcť.

Šimek sa ma spýtal, či som mal pomôcť so Zimákovou. Odpovedal som nie. Poznám ju, no vôbec sa s nou ani nezdravím. Poznám ju len tak, že viem o koho sa jedná. Šimek: "Neklam, všetci ste ju jebali, aj Fero, čo na to povieš?" Neodpovedal som. Šimek sa ma opýtal, kolko sem mal v roku 1976 rokov. Odpovedal som 22. On mi to: "No vidis, mal si 22 rokov, chcel si si zajebat, tak si si zajebal."

A zase tvrdosťne hľadanie a ubezpečovanie o ich pomoci.

Z takého prístupu vyšetrovateľov mi bolo od prvého dňa jasné, že tu vôbec nejde o zistenie pravdy, len sa splnil moje predošlé obavy. Bol som presvedčený, že Čerman je Andrášikom sú väznení bezodôvodne, a teraz sa takýmito spôsobmi obstarávajú dôkazy pre ich neprospech. Prečo? Pretože vyšetrovateľia neboli schopní počas piatich rokov vypätrať páchanatelov. Pretože

v Bratislave niet ľudový, ktorý by mal odvahu záci vovi povedať pánovi plukovníkovi z Prahy, že jeho päťročná práca je jalová. Pretože pán plukovník z Prahy si nechce priznať svoj neuspech.

Ubezpečil som oboch vyšetrovateľov, že som ľestný ľovek. Pokial ma chce použiť ako nástroj pre krivé sledectvo bude dobre, ked' na to ďim skôr zabudni.

Dalej ma mjr. Hanka presvedčal, že Zimáková je stára kútka, že ju všetci pretiahli, že tancovala na priváte stripty z... Nemusím sa nico ho obávať, on zistil a preukázal, že kocú mal pri sebe pištol a mne sa ani klas na hlave neskriví za to, že som ju pod hroz. bím znásilnil.

Kd' sa ma poniekolko kňa spýtal či som tam bol a ja som povedal nie. Šimek na mňa opäť skrikol, že ako sa opovzujem klamal majora Ministerstva vnútra. Vtedy som sa prí raz dozvedel s kym mám do Činovia.

Obaja mi sústavne pribukovali, že môžem klamat a že môžem hovoriť čo chcem, lebo som obvinený. I Lachmanovi chceli pomôcť, tiež nechcel spolupracovať a teraz pláče "Justičáku" a prosí ich, pricom všetko priznal. Ale pre Lachmana je už neuskoro ja však sancu mám. Môžem byť šťastný, že som tu pretože ja oni a tom neviem, že mi chceli všetci zabít, aby sa zibavili svadba. Zase som bol užinený. Mjr. Hanka chtodil za mnou i na celu, kde ma sústavne prehováral a presvedčal o jeho pomoci.

V ten deň sa výsledok stále opakoval. Stále tie isté otázky, klamivé informácie, výhrážky a psychicky nátlak.

V prítomnosti mjr. Hanku si Šimek voci mne Hoľko nedovedoval, otázky mi kléadol len s jeho súhlasom. Mjr. Hanka so mnou jednal v klude, ani rde na mňa nekritikal. Sústavne ma klamal, ale jednal so mnou slušne.

V jednej chvíli sme zostali sami. Spýtal sa ma, čo si je a tanta všetkom myslím. Nechcel som mu odpovedať, lebo keby som povedal svoj názor, t.j. že Čerman

a Andrášik by také niečo nespravil, on by ma automaticky radil medzi nich. A aby som mal možnosť ťaže „ano, je možné, že v tom majú presy“ – to by som klámal sám seba, pretože Černanov obore poznam. On však naľahal, ubezpečil mi, že to je medzi nami, že to k výsluchu nepatri. Povedal som mu svoj názor, aj som ho široko zdôvodnil. Keď som skončil, on sa na mňa pozrel a povedal mi: „I ja si to myslím. Na jeseň, keď toto skončí, vyhľadajte ma na MV, chcem sa s Vami o niečom porozprávať.“

17. júl. 1981.

Po uvalení väzby krajským prokurátorem som bol eskortovaný do Justičného paláca, kde dnes živím. Nechcel som opísovať do akého prostredia som sa dostal, čo som tu medzi kriminálnikmi vďaka svojim obvineniam a svojej povahy vytrpel. Vďaka svojej výchove, o ktorej moji rodičia po celý život dbali.

Ako obvinenie, tak i uvalenie väzby môžem charakterizovať pár slovami – rana pod pás!! Oboje som považoval za hľadý vtip, dôsledky som si uvedomil až zazmeňami. Neexistujú slová, ktoré by dokázali opísat alebo aspartačne utrpenie nevinného.

Pri jednom z mojich výsluhov ne KS ZNB som si všimol ako všiel do kancelárie pán. Lamečka. Z kufrika vytiahol zväzok spisov s nadpisom obv. Andrášik, položil ich na stôl a roztrhal. Po chvíli z nich vybral dve hárky papiera popísaného pišacím strojom roztrhal ich a hodil do koša medzi papiere. Aj takéto spôsoby existovali.

Maju obhajobu prevzal ustanovený obhajec Dr. Arbet z AP č. 2. Žiadal som, aby mi obhajcu zvolili rodičia. Ti však súhlasili, aby ma Dr. Arbet právoplatne zastupoval. Pri ustanovení obhajcu som žiadal, aby bol moj obhajec prítomný pri každom výsluhu.

Pri vstupe do Väznice HS som bol dotazovaný, či bolo v mne použité fyzické násilie. Odoviedal som nie. Príslušník väznice sa na mňa pozrel a povedal mi, že sa nemusím náčeho obávať, že v tomto pripade ide o holi skutočnosť a keď na mne fyzické násilie použite bolo, bez obav nedokáže prehlásim, aby sa to mohlo zapísat do protokoľu. Trval som na svojom, pretože žiadne fyzické násilie na mne nikto nepoužil. Bol som pod stálym psychickým nátlakom, no to som nepohľadal za dôležité.

Od 17.7.1981 do 24.9.1981 som vo Väznici prežil 18 výsluhov vrátane konfrontácií. Z toho polovicu bez prítomnosti môjho obhajcu. Čo si výšetrovateľia ku mne dovoľovali opísané následovne. Chcel som si písat o každom výsluhu poznatky, no mal som obavy, že mi tieľo príslušníci väznice pri kontrolech zaberú. To čo som tu prežil mi však už kvelo v pamäti tak dobre, že sotva niekedy na to zabudnem. Myslím, že nebude záležať, keď sa zaujímam časovo, určite sa však nepomyslim vo veciach, ktoré sú podstatné.

Prvý výsluhu vo Väznici som mal dňa 20.7.1981. Výsluh viedol mjr. Hanák, druhého výšetrovateľa sú nepaničtan. Niekoľko bol prítomný môj obhajec, výsluh rýchlo skončil.